

## Chân Nguyên -Trực Hối

1. [F] Chân nguyên, tiếng ấy quen [C7] thân từ thuở hồng [F] hoang  
[Gm] Chân nguyên, bóng dáng song [C7] sinh từ cõi địa [F] đàng  
Mãi [Dm] theo hoa đốm hư [C7] không chìm [Dm] trong biển tối  
mênh [Gm] mông  
Từ [C7] ấy ta quên đường [Dm] về, ta quên đường [Gm] về, Chân  
nguyên [C7] ơi !

2. [F] Chân nguyên, chẳng cách không [C7] gian và chẳng  
thời [F] gian  
[Gm] Chân Nguyên, người vẫn trung [C7] trinh chờ ta trở [F] về  
Mãi [Dm] mê trong chốn trần [Am] lao chìm [Dm] trong thình sắc  
xôn [Gm] xao  
Từ [C7] ấy ta quên đường [F] về, ta quên đường [C7] về, Chân  
Nguyên [F] ơi !

ĐK: [F] Tiếng chuông [Dm] chùa vang vọng từ [Am] xa  
Sớm [Gm] khuya như giục lòng [Dm] ta  
Trở [Gm] về nơi quê [C7] nhà  
Cuộc [F] đời như khói như sương  
Mà [Bb] người sao mãi vấn [Am] vương  
Mê [C7] làm nên đau thương trầm luân [Gm] mãi! [C7]

[F] Lối đi [Dm] về đước tuệ thường [Am] soi  
Tiếng [Gm] từ âm mãi thường [Dm] vang  
Đường [Gm] đi trải ánh nắng [C7] vàng  
Trở [F] về ân trú Chân Nguyên  
Cuộc [Bb] trần thôi hết đảo [C7] điên  
Tâm thường như hư không Chân [F] Nguyên!

Độc: Tiếng chuông chùa vang vọng từ xa

Sớm khuya như giục lòng ta trở về nơi quê nhà  
Cuộc đời như khói như sương  
mà người sao mãi vấn vương mê lầm nên đau thương trầm luân mãi